

AVAMPREMIERĂ EDITORIALĂ SINGUR ÎN LUMEA DEZLĂNŢUITĂ A TRANZIȚIEI

Benone Pușcă¹

Ecoul revoluției din decembrie 1989 se stinsese. Evenimentele însă lăsaseră în loc o adevărată efervescentă creatoare. Tranziția începuse, iar oamenii, mulți dintre ei rămași fără locuri de muncă, erau cuprinși de febra înființării-desființării unor unități productive, din păcate fără o analiză temeinică, care să dovedească că acțiunile lor erau, într-adevăr, necesare. Dar timpurile mergeau deja într-o anumite direcție. Odată pornit, tăvălugul istoriei pornise, cu toată puterea, către înnoirea societății și a economiei, pe care o moștenise de la vechiul regim politic. Dacă ar fi fost după mine, cu totul altfel s-ar fi petrecut lucrurile. Nu aş fi mers în direcția privatizării cu orice preț, de parcă voiam să scăpăm de tot ce construim până atunci, de tot ce dobândisem, adesea ori cu eforturi supraomenești. Era perioada când, înfierați erau coloșii industriali. O mare parte din societatea românească era convinsă că, într-adevăr, mastodonții industriali erau niște coloși cu picioare de lut.” Expresia, desigur, nu ne aparține. A fost rostită de întâiul premier al societății noastre, pe numele său Petre Roman. Era, pe atunci un tânăr minoritar care intrase în revoluție într-o manieră de-a dreptul specifică acelor vremi. Mai exact, venise în fața națiunii române, îmbrăcat într-un pulovăr „pe gât”, fără guler de parcă voia să atragă atenția „pușcașilor” care se întreceau în a ucide, la televiziune, și în alte puncte ale Bucureștiului. De altfel, mulți dintre cei care aveau să devină potențații vremii, erau îmbrăcați la fel. Am în vedere, ca să dau câteva exemple pe Ion Caramitru, Mircea Dinescu, Dan Iosif și mulți alții, între care l-am întâlnit cu toții, și pe Silviu Brucan, și chiar pe Ion Iliescu, a căror devenire aveam s-o cunoaștem odată cu mersul evenimentelor, așa-zis revoluționare. Sigur, nu mi-am propus să analizez, în această lucrare, ce și cum s-a întâmplat! Și nici să scot la iveală „adevărul despre revoluția română”. Cât de adevărat a fost și, mai ales, cât de românească a fost, în acele timpuri se va vedea. Istoricii noștri au spus, câte ceva, dar nu destul, pentru a cunoaște, cine au fost adevărații autori ai evenimentelor, care aveau să ne lase fără industrie, fără agricultură și, mai ales fără demnitatea poporului, căruia noi, cu toții îi aparținem sau ne-a asimilat, ca pe niște fii adevărați. Nu voi răspunde eu marilor întrebări pe care și le pune încă istoria noastră, nelămurită și, mai ales, destul bulversată, în raport cu ceea ce știam noi despre ea și personajele sale. Dar nu pot, ca român neaoș, să nu mă întreb, și azi, unde au fost românii cei bravi, atunci când am fost decapitați, împușcați, jefuiți, cu un cinism,

¹ Prof.univ.dr., Președinte Fondator al Universității „Danubius” din Galați.

pe care nimeni nu se încumetă să-l pună în evidență. Continuăm să ne plecăm, pentru că, cum spuneau bătrânii noștri, capul plecat, sabia nu-l taie.” Într-adevăr, nu se taie asemenea capete, dar nici bine nu ne stă cu ele, ca simpli spectatori la cele ce au urmat după revoluție și la cele ce vor urma, de acum încolo. Mai sunt multe de transformat în bani, în această Românie care din anul revoluției și până acum nu pare să mai fie a noastră și parafrazându-l pe Ștefan cel Mare și Sfânt, nici a urmașilor noștri, ca moștenitori de drept al acestui pământ care, și el ca multe altele, a început să nu mai fie al nostru ci a poftitorilor de pe alte meridiane ale Terrei noastre, atât de înstrăinată de rosturile ei.

Dacă am adus vorba, de evenimentele din decembrie 1989, dar și de cele care au urmat, am făcut-o pentru că ceea ce urma să fac, și să devin, în Galațiul pe care l-am slujit cu adevărat, s-au produs la începutul acestei ere, democratice, mai ales pentru cei din afară, care, prin invocarea democrației și-au construit, de fapt, propriul cadru legal, de a-și trece pe numele lor, tot ce românii creaseră, în cei aproape cinci zeci de ani, de istorie socialistă, pe care unii slujitori ai ideilor comuniste, reînființând partidele vechi, o numesc astăzi în fel și chip, dar în primul rând ciuma roșie, sintagmă, care corespunde pe bună dreptate, adevărului, dar nu pe deplin.

Iertată să-mi fie această „cârteală” dar, totdeauna, adevărul este „pe de-a întregul adevărat”, și nu pe jumătate, cum de multe ori spunea unul din bunicii mei.

În acele vremuri, de aproape trei decenii în urmă, spiritul antreprenorial al românilor începuse să se trezească. Se înființau noi unități de producție, se reorganizau ferme agricole, ba chiar se făcea totul pentru un învățământ occidental sau, în mare măsură, asemănător acestuia. Pe scurt națiunea își cerea dreptul de a învăța, de a se pregăti pentru a intra, cu pieptul deschis în rândul țărilor occidentale, cu școli și facultăți eficiente, calate pe nevoile unei societăți care, credea lumea din toate mediile, ne va propulsa într-un viitor măreț, cu adevărat meritat. Pe atunci, eram directorul Centrului Național de Perfecționare a Funcționarilor Publici, și fusesem cooptat să predau la Școala Națională de Studii Politice și Administrative, dar și la Universitatea „Ateneum”, proaspăt înființată la inițiativa particulară a unor grupuri de profesori, printre care mă număram și eu. Am putut constata că școlile private, dar și cele de stat, recent înființate, erau mai bine axate, pe necesitățile societății noastre democratice, care se organiza imediat după revoluție. Am luat parte la alcătuirea programelor universitare, a cursurilor necesare studenților, pentru a-și însuși, cât mai bine cunoștințele predate. În ce mă privește aveam destulă experiență, pentru că, deși am îndeplinit, totdeauna, funcții importante în administrație publică și a justiției am ocupat, la propunerea rectorului, posturi didactice la Universitatea „Dunărea de Jos”, unde se simțea nevoia unor cunoștințe juridice, pentru o mai bună formare a specialiștilor din industria locală. Nu făceam, în acest fel, decât să continui o activitate căreia ne-am dedicat, încă din tinerețe, cu toată ființa și pregătirea mea de excepție, fiind, nu doar înalt funcționar public și magistrat ci și doctor în Drept Constituțional și a Administrativ, ramură atât de necesară statului și societății române. Acolo, la acele universități – de stat și particulare – am pus în practică visul pe care, de multă vreme îl trăiam, ca profesor de drept, știința pe care voiam, neapărat, s-o leg de practica curentă, în materie de administrație publică, care, în condițiile democrației, presupunea dobândirea unor noi valori științifice și de filosofie a dreptului

românesc, mult diferit de ceea ce se întâmpla, în acel domeniu până la anul revoluției noastre. Am împărtășit aceste idei și altor confrăți, din București, și am constatat că mulți considerau ideile mele, cu adevărat inovatoare, dar existau și oameni care se îndoiau, cumva de eficiența modului de a gândi predarea și conținutul materiilor, pe care voiam să le introduc în parcursul pregătirii tinerilor în perioada studenției, masteratului și chiar a studiilor doctorale. M-am gândit, atunci, să înființez, eu însumi, o universitate în care introducerea ideilor mele să depindă de mine, în primul rând, și mai apoi de opinia celor din jur. Pe scurt, m-am gândit să înființez o universitate privată la Galați, chiar dacă acest lucru presupunea să renunț la funcția de director a cursurilor de perfecționare, organizate pe lângă noul Guvern al României democratice.

Evident, toate aceste lucruri le-am discutat în familie și după pledoarii de ore și zile întregi, mi-am convins soția și fiul că, într-adevăr, am o idee bună care corespunde perfect noului spirit democratic în care să privim toate activitățile noastre de după revoluție.

Nu era nevoie să-mi dau demisia, imediat, așa că am continuat să fac naveta la București unde predam drept constituțional și administrativ la trei unități cu profil universitar și postuniversitar. În acest cadru, am început diligențele pentru obținerea autorizării și, evident a spațiilor de învățământ, necesare pentru trei facultăți, care defineau profilul instituției pe care urma să o înființez: drept, științe economice, comunicare și jurnalism. Și, pentru aceasta, firește, am adresat Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) un memoriu cerere, la care am adăugat o listă de profesori, cu tot ce presupunea activitatea lor pe parcursul a zeci de ani de experiență didactică în cele mai importante centru universitar din țară; respective din Iași și București, dar și din Galați, universitate care, în această localitate, împlinise mai bine de jumătate de secol de existență.

Evident, universitatea urma să fie înființată în cadrul unei fundații, pe care am intitulat-o Fundația Academică „Danubius”, care își propunea să militeze pentru un învățământ de calitate, într-o societate democratică, liberă în privința opțiunilor sale economice, științifice și de comunicare.